

A

1747

—

IV.

41

(Signature)

4

17

837 Fine

Templomnak kövei, minden utcának piatzára. Jerusálemnek me-
ges magzati ékezetek ezéztett Aranyánál. Ime mely hertelen el tő,
vételnek; mint egy földből tsinált edény, kit a Fázek Gyárhoz kézzel
fielkitett. Még a Sár kányok is ki vettek az ő emlőjüket, és szoptatják
az ő kőköket. Az én népem Leánya pedig hasonlatos lön a pusztaban
lakaro kegyetlen Strutz madárhoz. Jerusálem! Jerusálem! miért hogy
még sem térsz meg a te Uradhoz Istenedhez

Az szoptató gyermekek kényelnek, nagy szomjúság miatt
ragadnak anyjukhoz; az apco gyermekek kényeztet kérenek, de nem
vala ki ö nekik adna; kik annak előtte nagy Gyönyörűségben élnek va-
lő, még öletének az utrákon; és a kik járnak vala véres borsong
ban, az garéjokat éhségekben ölegetik vala; nagyobb lön Jerusálem,
még vettek: Sodomának és Gomorának bűnénél; ki el vettek
egy szem pillantásban; mind az Világi erő nélkül. Jerusálem!
Jerusálem! miért hogy még sem térsz meg a te Uradhoz
Istenedhez.

FINITA PER PETRUM SZAFMARI

PASSIONIS

PARS PRIOR

Z mi Urunk Jēsus Grīstusnak kēn
 szenvedése, ilyenképpen következik
 a Sz. Evangélistáknak általok szerzett

Az időben, mikoron el közelgetett volna a Pészátjának Jünge nap-
 ja, mely Pásénak mondatik vala, monda Urunk Jēsus az ő Tá-
 nitványainak: Tudósátok e? Hogy két napok el mulván, Musvét,
 nek Jünge lesz, és az Embernek fia el árultatik, hogy meg-
 tértítsék. Akkoron egybe gyűltenek a Papi Fejedelmek, az urak
 tudok, és mind a Népek vénéi, és gyűltenek páletájlani. És ta-
 náttal tartának Ur Jēsus ellen, hogy őt meg segegyék, és
 meg öljék. És mondnak vala: Ne az Jünge napon, ne talán
 táno indulat lenne a köz népleben. Mikor pedig Jēsus volna
 Bethaniában, poklos Simeonnak, hűzárán el jőre és Alkiony
 állat, hozván átalattrom, közel Ur Jēsus felé, drága kén-
 től felgyő. És meg nyúlván a kénthet, önté azt kénthet, és
 kénrel látván pengő, az Pánter, melyen igen meg bágyadtan

rajta mondván: De már előn e nagy kar? nagy penzre ért
el adhatták volna, és a szegényeknek osztották volna; És ruga-
lodnak vala az Asszony ellen. Mikoron pedig Jesus ért meg
tette volna, monda ő nékik: Mire nehierteliek az Asszonyt állatni?
Mert jó dolgot tettekédett én g. t. Mindenkor szegények vádnak
veltek; de én nem mindenkor vagyok. Mert hogy ért tettekédte,
az én temetkezésemre mivelte. Birong mondom ti nektek, valamig
predikáltatik mind ez világon az Evangéliom, és is az ő emlékeztet-
te meg hirdettetik. Be méné pedig a Sálán. Judasba: ki monda-
ta vala Iskariotának, és el menvén. Kolla az ő Papokkal, mi-
képpen őtet eladnája mondván: Mi adtok én nékem? és én őtet
keresen adom ti nektek. Ezt halván a Sálak igen meg örülének
rajta, és igérenek neki hármint ezüst penzre. És az órátot fogva
alkalmatosságát keres vala, miképpen őtet keresen adnája. Eljőve
ért az Husvételnek Innepje, midőn a bűntől áldozni kel vala.

Első na

Tanítva

Bárány

a Wäre

tekért

meg az

azért a

la nekik

A jere

Erdel

és meg

de me

ron pe

te mel

teke

neki

Első napján azért a Pogátság Ünnepeinek, meg hírdék Jესust az ő

Tanítványai mondván: Hol akarod Jēsus meg kéztettük az I Hűvöti

Bárányt? Es el küldö kettőt az ő Tanítványjaiból mondván: Mennegetek

a Wároshoz, és Eőz Ember egy korsó vízzel jó lőtekben, és mondj

te nekik. A Mester azt monda te nekik, te nálad elzenn

meg az I Hűvöti Bárányt, az en Tanítványaimmal. Es el menver

ért az Tanítványok, és találak mint Jēsus meg mondata

ta nekik, és meg kézték a Watterat, és mikor en ott tele velük,

el jöve Jēsus az ő Tizenket Tanítványával, és te letépedek villék

Es el kelvén a Vátszra feljűt, te vele ruháját, és kendőt von nála

és meg övetzé derékát velle. Es vízet töltvén az medentzében, ke

de mosni Tanítványjának lábait, és meg törteni a kendőt. Mik

ron pedig Jēsus jutatt Simeon Péterre, monda neki Péter. Uram

te meted e meg az en lábaimat? Elete neki Jēsus. Amit en met

telek, te nem tudad, de emiakuatéma meg tudad. Monda

neki Péter, teha örökké meg nem meted az en lábaimat.

Élelő neki Jézus. Ha meg nem mostak, nem letzen néked le-
ped en velem. Monda neki Péter. Uram nem csak lábaimat; de
mind kezemet és fejemet. Monda neki Jézus. Aki meg mosdott,
nem szükséges meg meg mosni; hanem csak az lábait. Tű is tisz-
tak vagtok de nem mindigán. Mert tudok vala ki állt el tő-
nője. Azert monda Jézus nem vagtok tiszta mindigán. Minck-
utánna, perig meg mosha véna látkat, és rá vette véna m-
haját, és meg monda nekik. Tudjátok-e, mit tselekedtem ve-
letek? En Uratok és Mesteritek tőven, meg mostam látko-
kat, tű is segítke a másoknak, meg mossátok lábalkat. Mert
véldát Jézusam tű nektek, Jézus amit én tselekedtem, tű is
né tselekedjétek. Mert bizony mondam tű nektek, nem na-
gyobb a belga az ő Uránál. Ha azert ezeket értitek, boldo-
gok vagtok ha meg tselekedjétek. És mikoron le telepedvén
ennek az Péterványok, monda nekik Jézus. Bizony bizony
mondam tű nektek, Jézus egyk közzülletek na engemet el

árul, ökj
ni, és egy
vala neki
Aki en
árul
Émbér
nem sz
vala m
sus. T
sü a
da a
testem
elkitek
nekut
vanyo

árul, ők pedig igen meg bémorádván ezen, kérdeinek egymásra néz-
ni, és egymás között kérdekedni, ki felől mondani azt. És ki ki mond

vala neki. Nem de nem én vagyok é az Uram. Mondá nekik Jé-
sus.

Aki én válen együtt nyújtja kezét a talban, a tizenkettő között,

az árul el engemet. De jaj annak az Embernek, ki által az

Embernek fiaét árultatik. Jobb vőle volna ha az az Ember

nem született volna. Felelvén pedig Judás ki őtet el árulya

vala monda. Nem de én vagyok é az Mester. Mondá neki Jé-

sus. Te magad mondad. És mikoron vátöráltak volna, vére Jé-

sus a kenyjert, és mikoron halálat adott volna, meg Szegé és a

dá a Tanítványoknak mondván. Vegyétek én egyétek, ez az én

testem mely tő érettelek, halálra adatik, ezt valamenynyiszer

eszétek, az én emlékezetemre tegyétek, Az Pohárt is véremért,

nekutánna vátöráltak volna, és halálat adván addá a Vinet,

ványoknak mondván. Itatok ebből minyajan, ez az én vérem

Új Testamentumnak vére, melys tő érettetek, és sokaknak bűnek bo,

tanattjéért ki ontatik. És ezt valamennyjébe jangjátok, az en

emlekezeteimre tegyétek. Bizony mondom tő néktek, nem iszond

többé a szőlő tőnek árkeből mikoron ujonnan szom veletek,

az Istennek Országában. Fel kelven pedig Judás ő közültek.

mindjárt ki mēne, immár pedig ő vala. Mikoron azért

Judás el ment volna. Monda Ur Jēsus. Mostan ditsőttetett

meg az Embernek Fia, és az Isten is meg ditsőttetett ő benne.

Ha az Isten meg ditsőttetett ő benne, az Isten is meg ditsőtti ő

megalan, és mindjárt meg ditsőtti őtet Irtalkám? meg

kerés ideig vagdok veletek, kerestek engemet, de az hora én

mégsek, tő most oda nem jöhettek. Monda neki Simon Péter.

Uram inkább hora még? Monda neki Jēsus. Az hora én

mégsek, nem követ hetiz te most engemet, de ennek után

na követ. Monda neki Péter. Uram miért nem követ het,

nélek mostan tégedet? életemet adom te éretted. Felele,

neki Jēsu

hogy a ka

meg taga

Es mi

Valsora

Cedron

vala p

lik Jēsu

jel, me

a nyaj

mador

neki

nak

koron

neke

háro

kabb

neki János. Előtedet adod é értem. Bizony mondanom te neked,

hogy a kakas nem szall az éj, minek előtte háromszor

meg tagad engemet, hogy soha nem esmértél engemet. *Actus. 2*

Es mikor János mind ezeket mondatta volna, és a

Valsora után dicséretet éneklettek volna, ki méné János

Cedron pátka mellé, az Olaj Fákna hegyére. Követik

vala pedig őtet az ő Tanítványai. Es akkor mondá né,

hik János. Minyájan meg botránykadtak én bennem az éj,

jel, mert még vadon írva, még verem a Pálzort, és

a nyájnak juhát el otlattatnak. De minekutánna fel tá,

madok, elől vészlek titeket Sallidában. Mondá

neki Péter. De ha minyájan meg botránykáz,

nak is benned; de én soha meg nem botrán,

kozom. Mondá neki János. Bizony mondom te

neked, hogy az éj, minek előtte a kakas szallana,

háromszor meg tagad engemet. Es Péter annál in,

kább monda vala, ha meg kell is veled halnom.

Loha meg nem tagadlak. Azonképpen mind a több
Tanítványok is mondnak vala. És akkoron méne
Jesús az Májorba, mely Setsemánénak hívattatik,
holott vala egy kert, melyben bé méne ő, és az ő
Tanítványai. Tudósa vala pedig Judás is az hel-
lyet, mert Szakorta mégse vala oda János, az ő
Tanítványival. Monda azért a Tanítványoknak. Ul-
lyetek le itt, míg amoda menném imádkozom. És mel-
léje vevé Pétert, Jakóbat és Jánost, és mikoron az
helyre jutott volna, kezdte igen rettegni és bánni,
ti. És monda ő nekik. Szomorú az én lelkem mind halá-
lig. Vigasztatok én velem és imádkozzatok, hogy ki-
sértetben ne jussatok. Ő pedig mind egy hájtásnyi
földet et méne tölle, és térdre esvén arccal a földre
borula, és imádkozik vala mondván. Én Szerető Atyám,
ha lehetséges mulyék, el a pohár én töllem; de mind
azon által nem az én akaratom; hanem a Te

légyen.

őket. És

nem a

tek és

Ismét a

azon a

igen a

a vere

koron

nyok

Alugs

is et

jöve a

dig, k

el kö

tizen

a Fő

légben. És jöve a Tanítványokhoz, és aluva találá
őket. És mondta Péternek. Simon aluszol-e? Eképpen
nem vigyázhattál-e egy óráig én velem. Vigyázza-
tok és imádkozzatok, hogy kísértetben ne jussatok.
Ismét másodszor is el menvén tőlek, ugyan azért
azon beszédet imádkozék. És mikoron kegyelvéssel
igen meg szorították, holxabbán imádkozik vala. És
a verejték mint a vér cseppek, le folynak vala rajta. És ak-
koron fel kelvén az imádságról, jöve a Tanítvá-
nyokhoz, és találá őket aluva, és mondta ő nekik.
Alusszatok immer és nyugodjatok, és harmadszor
is el menvén tőlek, hasonlóképpen imádkozék. És
jöve a Tanítványokhoz, és mondta nekik. Elég ed-
dig, kelyetek fel, mennünk elejekben, mert imé
el közelget a ki engemet el árul. És imé Judás a
tizenkettő közül, vévén seregeket és szolgákat mellette,
a Fő Papoktól, és írástudóktól, jöve oda lámpásokkal, fúróval.

lyokkal és botokkal, Judas pedig jött adott vala nekik.
mondván. A kit én még cökalondak, az a Christus fog
jätök még ötet. Jézus pedig tudván mindeneket, kik
következendők valának, eljékbe méne, és monda ne-
kik. Kik kerestek? Azok pedig mondanak. A Nazarethbeli
Jesust. Mondá nekik Jézus. Én vagyok: hogs pedig ezt mon-
da nekik, hátra menének és le omlának a földre. És
mét meg kérdö őket mondván: Kik kerestek? Azok pe-
dig mondanak. A Nazarethbeli Jesust. Mondá nekik Jézus.
Mondam tő nektek, hogs én vagyok. Ha azért engemet
kerestek, haátok ezeket el menm. Hogy be teljese-
djen a beszéd, melyet mondatt vala. Ezen körül Atyám.
kijött enném adtat, egyet sem vesztettem el. Ezen
közben hozzájok járulván Judas. monda ő neki. Ugy,
vagy legy Mester. És meg cökolá ötet. Mondá neki Jézus.
Barátom Judas mire jöttel? Cökolálsal járuladé el az
Embernek Ját, akkoron a Södök kezeket vetvén

Jésus
niko
jedele
ga.
dát
nak
véle
es
Ava
Atya
hogy
helle
Mik
hogy
tok
ö T

Jésusra, még fogák őt. Simon Péternek pedig
mikorön törti volna, ki voná azt, és a Papi te-
jedelemnek szolgájához tápa, és jobb fület levá-
ga. A Szolganak pedig Malchus vala neve. Mon-
dá pedig János Péternek: Botsássad a te töre,
át hivelyében; mert valakik Jézusért fog-
nak, fogver miatt vesznek el. A vág azt
véled? hogy nem kérhettem volna Atyámat,
és adna többet tizenkét sereg Angyaloknál.
A vág azt akorodé? hogy a pohárt melyet
Atyám nekem adott, meg ne iksam. A vág
hogy telneinek be az irások; mert ennek iks
kellett lenni. Akkoron monda János a Sidoknak
Mikeppewég latorra uő jöttetek én irám,
hogy meg fogjátok engemet; de ez a tū ora,
tek, a sötétségnek hatalma. És akkoron az
ő Tanítványi mind et hagják őt, és el futanak

Es egy némű némű Ijű követi vala őtet, ki Pölts-
ban meztelen takartá vala magát, és meg fogák
az Ijűt. Ő pedig nekik hágyván a Pöltsöt,
meztelen el futá közüllek. A Sereg pedig és a
Hadnagy, és a Sidok Szolgái meg fogák Jést, és
meg kötözik őtet. Es először vívek őtet An-
nás Püspékhez, ki Ipa vala Caiphasnak An-
nakutánna vívek őtet Caiphasnak, vala pedig
a Caiphas, ki tanácsot adott vala a Sidoknak.
hogy jobb volna egy embernek meg halni a köz-
népért. Követik vala pedig Urunkat, két Tanít-
vánnyal. Simon Péter és János. János pedig
mivel hogy esmérletben vala a Papi Fejedelemnek,
be méné Jéssal a Palotában. Péter pedig áll vala
a Pitvarba. Mikoron pedig az ajtó tartó Leány-
zó látta volna Pétert, monda ő neki. Te is az
embernek Tanítvánnyal közűt valo valál.

Meg

nem

nek

de n

mis

tuk,

tom

nap

gat

Jesu

gokr

kerc

Szeri

min

Gia

Pok

qnon

Meg tagadá Péter ezt mondván. Alkonyi állat
nem vagyok; sem tudom mit mondasz. Keresz-
nek vala hamiis tanukat. Ut Jésus ellen.
de nem találtnak vala. Végre jövének két ha-
mis tanuk, kik mondanak. Mi magunk hallot-
tuk, hogy ez ember azt mondatta, elront ha-
ton az Istennek Templomát, és ismét harmad-
napra fel épitem ötet. Jésus pedig tsák hal-
gat vala. Fel kelvén a Papi Fejedelem, monda
Jésusnak. Semmit nem felelsz e ez tanubizonyosa-
gokra. Jésus pedig semmit sem felele neki. Meg
kérde ötet ismét a Papi Fejedelem mondván. Kér-
lek tégedet az Elő Istenre, hogy megmondad
minekünk, ha te vagy a Christus. Istennek Sz-
fia? Mondá neki Jésus. Te mondasz mert én va-
lok. Akkoron a Fő Pap meg szakította ruháját
mondván. Káromlást szoltak. Mi Szükség imman

a bizonyosságokra. Ime mostan meg ~~tetők~~ hallá-
tok az ő háromlásait, mi telzik tő nektek. És
minnyaján fel kiáltának mondván. Mello az halál-
ra. Akkoron azért kik tartják vala Jézust,
ötet ártzul pökdcsék, és nyakán aerek. Némel-
lyek pedig té köttik vala izemeit, és ártzul ü-
lték vala mondván. Pröpétály Kristus, és mond
meg kitsoda üte mostan tegedet. Mikoron pedig
a Szolgák tüzet tettek volna a Palotában, fűttek,
nek vala, mert hideg vala. Simon Péter is között-
tek áll vala, és fűtözik vala. És mikoron látta vol-
na őt más Léányzó, kezdé mondani azoknak
kik ott álnak vala. Ez is a Nazáretbéli Jézussal vala
meg tagadá ismét Péter, hogy nem tudná ki vol-
na, és Póka nem ismerte volna az Őmbert. És
a szolgák között is némelyek, kezdék neki mon-
dani. Bizony te is azok között való vagy,

mert meg a Szod is meg mutattya, hogy
 Gallileából való vagy. Mondá neki egyik a
 Papok Szolgái között, annak rokonsága,
 kinek Péter el vágta vala fülét. Nem
 de nem láttalak én légedet a kertben
 ő velle. Akkoron Péter harmadszor
 is kérde eskünni, és átkozodni, hogy
 soha nem ismerle volna az Embert.
 ki felől mondanának. És minőszarast
 a kakas szolla. És meg fordulván Jé-
 sus tekinté Péterre, és meg emleke-
 zék Jésusnak beszédéről, melyet mon-
 datt vala, hogy minekelőtte a kakas
 szollana, háromszor meg tagatx er-
 gemet. És ki menném onnan Péter,
 nagy keservesen sír.

Stn. 1876 ^{harm} My házasságom

En izzu Szathornan Terente is el
véltem Kis Róssatt is Lottégy, lenirya

Agnis novu 1875 December 28

mind
jek. M
nek fi
dig m
lottuk
vek Je
Akkor
hozott
az har
van a
mi v
ban, e
és az
ezilt

R

PARS POSTERIOR

eggel pedig lévén öltve Gúlnak a
Papi Fejedelmek, az Irás tudok és

mind a Népeknek vénei. Ur János ellen, hogy őt meg ölték.
Mondának azért minyájan. Te vagy azért az Isten,
nek fia. János pedig monda nekik. Ti mondjátok. Ők pe-
dig mondanak. Mi szükség több tanukra, mi magunk hal-
lottuk az ő szájából. És fel kelvén a sokaság, kötözve vi-
vék Jést a Tiltartónak. Pontius Pilátusnak kezében.
Akkor látván Judás, ki őt el árulta vala, hogy el kár-
hozott volna, meg térvén magában, meg vívő a Sidsnak
az harmincz Ezüst pénzt mondván. Welkeztém el árul-
ván az ártatlan vért. Ők pedig mondanak. Mit gondolunk
mi velle; ám te lássad. És el vevén a pénzt a Templom-
ban, el menvén fel akasztá magát, és két felé hasada,
és az ő béli ki omlék. A Papok pedig vevén a harmincz
ezüst pénzt mondanak. Nem illik hogy az Istennek

ládájában téglák öket; mért verek arra. És tanácsot
tartának fölölle, és meg verek egy farakasnak mezejét
vélle, a Jövenvényeknek temetségekre. És kivattatek az
a mező ~~vér~~ mezejének, mind ez mai napiglan. ~~Neki,~~
non bé telek az ~~írás~~ mely azt mongra. És verek ugs,
mond az harmincz ezüst pontot, ameg betsültetett Chris-
tusnak árát, és adak azt a farakasnak mezejében,
amint el rendeltet en ~~vollan~~ az Ur Isten. Reggel
azért verek Jესűt Pilátushaz, és a papok bé nem mené-
nek az Itélő házban, hogy ~~ot~~ meg ne fertéztetnének;
(de meg ennék az Hűsvéti Parányt) ki méne azért Pilá-
tus hozzájok mondván: Miben vádolyátok az Embert?
Mondának ő neki. Ha az ember bűnös nem volna, semmi-
képpen te neked nem adtuk volna őtet. Monda nekik Pilá-
tus. Végsetek hát ti, és a ti törvénytek Perént, ítelyetek
meg őtet. Mondának erre a Sidok. Nekünk nem illik senkit
meg ölnünk. Mondának ümellen neki. Ezt találtuk hogy

a mi

nak

zert

van:

Jesú

tak

Sido

enn

Ors

voln

kedn

da

mon

lette

grek

glon

tsó

és mi népünket el fordította, és meg tiltotta a Császárr,

nek adót adni, és magát Királynak tette. Bé méné a,

ért Pilátus az Hólo házban, és meg kérde Jéstust mond,

van: Te vagy-e azért a Sidsőknak Királya. Fellele neki

Jésus. Te magadtól mondad e azt, vagy egredek mondat,

tak én felöttem te neked? Monda neki Pilátus. Mi nem

Sido vagyok én a te Nemzeted és Papok, adtak tegedet

ennékem, mit tselékedtel. Fellele neki Jéstus. Az én

Országom nem e Világi Ország; ha pedig ez Világból

volna az én Országom, bizonyyal az én Szolgáim vitéz,

kednének, hogy ne adattam volna a Sidsők kezében. Mon

da neki Pilátus. Azért Király vagy-e te? Fellele neki

mondván: Te mondad miért Király vagyok. Én arra kü

löttem, és azért jöttem ez Világra, hogy bizonysgot te

gsek az igazságról. Minden azért valaki az igazságból

glon halgattya az én beszédemet. Monda neki Pilátus. Mi

tsodá az igazság? és mikoron sokokbá vádoltatnak

â Sidoktól, semmit nem felele nekik. Küldé pedig Pilá-
tus ötét Herodeshez, mert ő is az időben Jerusálemben
vala. Látván pedig Herodes igen örüle rajta, mert sok idő-
től fogva, kívánta való ötét látni, és reméli vala, hogy vala,
mi tudat ténne ő előtt. Eis kerdi vala ötét sok beszéddel,
de Jézus nem felele semmit ő neki. Csutólván pedig fejér
ruhában öltöztetékötet, és meg küldé Pilátusnak és meg la-
vátkoznak Pilátus és Herodes az napon, mert annak
lötté haragban valának. Pilátus pedig öltöze híván a Pápo-
kat, és mind a községet, monda ő nekik. Ein semmi vétket
nem találók ez emberben, meg büntetvén azért el eresztém
ötét. Szokástok pedig ~~ti néktek~~, hogy ez Imnep napon egy fog-
lyat bocsátsák el ti néktek, melyiket akartatok azért, ~~hogy~~
el bocsátsam ~~ti néktek~~. Barabást e vagy a Christust, a Si-
doknak Uralyát. Eis fel kiálta mind az egész sokaság mon-
dván: Nem ezt hanem a Barabást. Ulvén pedig Pilátus az tielő
Székben, hozzá küldé az ő Felésége mondván. Semmi közöd ne

légrend

sokat

van. M

monda

tának

madar

Semmi

annak

Akko

öltözte

nát

és cs

la, e

Kirá

és a

jet ve

nekis

Pilá,

ben

kédők,

vala,

ddel,

jér

eg be,

k

Papo,

vetket

e Szem

og fog

hog

a Si,

mond

Telö

ed ne

légyen te neked akkor az igazság, mert az éjjel álmodtam,

sokat szenvedtem ő előtt. Pilátus azért szólá nekik mond

ván. Mit akartak azért hogy tselekedjem a Jéussal. Kit

mondatok Sídok Királyának. Azok pedig felelővel kiált

tának mondván. Felzisd meg, felzisd meg őtet. Pilátus har

madszor is monda munda nekik. Mi gonózt tselekedett.

Semmi halálra való okot nem találok ő benne. Ők pedig

annál inkább kiáltanak vala mondván. Meg felzittessék.

Akkor Pilátus igen meg ostorozá Jéust. Akkor a vitézek

öltöztetek verecs bárony palatban, és tövisből font kor

nát nyomának fejében, és nádszálat adának jobb kezében,

és csufolván térdre esnek vala ő előtt, és imádkoznak va

la, és üdvözlik vala őtet mondván. Üdvöz legs Sídoknak

Királya. És artzul pokdesik vala, és verik vala őtet,

és a nádszálat ki veszik vala kezéből, és verik vala fe

jét velle. Ki méne ismét Pilátusáhozjók, és monda ő

nekik. Imé ki hozom őtet tő nektek, hogy meg tudjátok

hogy semmi hatalma való okot nem találtam ő benne. Kijöve

azért Jézus viselvén a tövis koronát, és a borsosny palástot,

és mőnda Pilátus. Ime az Ember? mikorod azért láttak volna

őt, kiáltják való minyájon. Fessid meg, fessid meg őtet.

Mőnda nekik Pilátus. Wegétek tő, és fessétek meg őtet.

Felelőnek erre a Sidok. Nekünk törvényünk vagyon, és a

szerint meg kell halni; mert Istennek Jáná tette őmagát.

Mikorod ezt hallottá volna Pilátus, inkább meg felemlék.

Bé mőme azért Pilátus az Itelő házban, és mőnda Jézus,

nak. Hunnő való vagy te? Jézus pedig semmit nem fe

lele neki. Mőnda azért Pilátus. Nekem nem felelsz é?

Nem tudad hogy hatalmam vagyon ennékem, tégedet

meg fessétnem, és hatalmam vagyon tégedet el ereszte,

nem? Felelő neki Jézus. Nem volna te nekem én rajtom

semmi hatalmad, ha omam fellyül nem adatott volna

te nekem. Es ennékokaért, a ki engem te kéredben adott,

nagyobb büne vagyon. És ezokaért két keres vala Pilátus,
hog' őtet el érlelténék. A Sídok pedig üvölének azla mondván.
Maezt el érlelted, a Császárnak nem lesz baráttja; mert
valaki Királya teszi önön magát, ellene mond a Császár-
nak. Monda néhik Pilátus. A tő Királyatokat felhittsem
é meg? Felelének a Papok. Nintsem Királyunk; hanem csak
Császáruk. Látván pedig Pilátus hog' semmit nem hal-
na, akarán, eleget tenni a Népnak, azt itéli hog' amit
kivánnának a lenne; És azért vizet kére el, kezét meg-
mosa mondván: Eln ártatlan vagyok ez Ióznak véretől,
ám tő látsátok. És fel kiálta mind az egész sokaság mondván.
Az ő vére mi rajtunk, és ami fiainkon legyen. Akkoron
Pilátus halálra itéli Jესust, és ada kezökben, hog' az ő kíván-
ságok szerint meg felkötelnék. Barabast pedig el érlelté néhik.
Vala pedig a Barabas Törváj. Akkoron a Vitézek fogak Jესust;
és le vonak rolla a Barsony palástát, és a maga ruhájában ol-

törtetek. És vállára adának egy nehéz keresztet fát, hogy a
feszítésnek helyére ki vinnék. És mikor el fáradván nem
bírná, találának egy Czirémbeli Embert, hogy a mezőről
jöne, és azt kényszeríték, hogy vinné a Kereszt fát. Követik
vala pedig Jésust Férflaknak és Állati állatoknak sokasága,
kik kesergik és sirattak vala őtet. Jézus pedig reájok fordul,
vám monda nékik Júsalemnek Leányi, ne sirátsátok engemet
hanem tu magotokat, és áti Magzatitokat. Mert imé eljőnek
a napok, kikben azt mongsátok. Boldogok a meddek, és az
mehék akik nem búltak, és az emlékeztik nem szoptattanak. Akko-
ron kezdik azt mondani. Szakacsok reánk hegyek, és halmok
fedjétek el minket. Mert ha a nyers fám azt mívelik, az a szku-
nak dolgoz mint lében. Vitének vala pedig ő velle más két go-
mola tévők is, hogy meg tértetésnek. És viték Jésust a község-
to helyre, melyet Solgótának hívnak, és adának innya etketet
mirtárral, és epével elegítettet, és mikor on meg kőttolva volna,

nem akarta innia. És akkoron felkötének meg ő mellére két Latrot,
egyet jobbra (kéz felől), másikat bal kéz felől, Jézust pedig középen.
És ott lételek az Irás, mely azt mondja: És az alrukok kezében
szamláltaték. És monda Urunk Jézus a kereset fán: Én Men-
nyei Sz. Atyám, bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit tes-
lekednek? Meg írta pedig Pilátus az ő halálának okát, és helyhez-
tete' feje feletben mondván: Nazarethbeli Jézus. Sidoknak Királya.
Vala pedig írta Sidoul, Görögül és Deákul. Ezt pedig az irást so-
kan olvasták vala; mert közel vala az Városnak ez hely. Mon-
dának vala pedig a Fő Papok Pilátusnak. Ne ird Sidok Kirá-
lyának; hanem hog' ő mondotta magát, Sidok Királyának.
Felele nekik Pilátus. Amit meg irtam, még irtam. A Vité-
zek pedig vették az ő ruháját, és négy részre oszták, minde-
nyiknek egy egy részt; és a köntöst is. Vala pedig a köntös,
varas nélkül való merő szővés. Mondának azért ő körtek.
Ne mészelyük el ezt; de velünk sörözt vésze. Hozz be tölgy-
sedőket az irás mely azt mondja. Meg oszták a köntöst az

emvételimat, és az en köntöse m... állanak, pe,
dig a János keresztet lája mellett, az ő Anyja Mária, és több Sz
Alkionyi Mikoron pedig látta volna az ő Anyját, és a
Tanítványt, kit szeret vala ott állani, monda az ő Anyjának.
Ime Alkionyi állat, a te fiad, és azután monda a Tanítván
nak. Ime ate Anyád, és az orától fogva, a Tanítványt
övéje fogadá. Kik pedig azon elő mennek vala, szidalmak
zak vala, sjekeket Orálván rajta mondván: Wák te ki
elrontad az Istennek Templomát, és harmad napra is
mēt fel épited, Szabadied még most magadat; ha Istennek
fia vagy, Szály le a keresztet lárol. (Ekkor az Istenben, Szab
ditea még most ha kedvelli őtet; mert ő azt mondata. Im
Istennek fia vagyok. Ezenképpen a Fő népek is, tsulolyák
vala őtet mondván, egyebeket még Szabadított, Szabadított még
most ő magát; ha Istennek fia, és hiszünk őbenne? Azonkép
pen a Latrok is, kik velle őt meg vesztették vala, szidalmak

vala ötlet. Eők pedig a Látók közül, háromja vala ö
tet mondván. Ha te vagy a Christus, szabadísd meg magodat, min
ket is magoddal. A másik pedig sedli vala ötlet mondván: Bizony
te sem fed az Istent, ki ugyan azon kárhízlataiban van, mi
penig méltán szenvedjük, mert ami gonolt tselekedetünknek
jutalmát vélük. Ez pedig semmi gonolt nem tőtt. És mond
vala Jánosnak: Uram emlékezzél meg rólam, mikor jutandak
át Országodban. Mondá neki János. Bizony mondom te ne
ked, ma velem lék Paradisomban; Vala pedig ugyan ha
tad ora, és nagy sötétség lön mind az egész földön, hat órátol
fogva, mind egész kilentzed óráiglan. És kilentzed ora felé
nagy fel szoval kiáltá János mondván: Eli, Eli. Lám,
ma szabadhani. az az, Ew Istenem. Ew Istenem, mire ha
bál el engemet. Némelyek pedig az ott állók közül mondván
Az Űyest hja ez. Tudván pedig János hogy immár mindenek
betelesedtemek volna, hogy betelesedjék az Irás monda:

Szomjúhazam. Vala pedig ott edény teljes elzettel, és meg töltének
és spongyát elzettel, és isoppal, és nyújták szájukhoz hogy innék.
Mikor azért meg késtőlta volna monda. Bő teljesedett. Ismét nagy
fel szoval kiálta mondván: Én Szerető Atyám, a te kezében ajánlom
az én lelkemet. És hogy ezeket mondotta volna, le függeszté fejét, és lelkét
ki bocsátá. És imé a Templomnak árnyék tartó karpittya, két fete
hasada; tetejétől fogva mind az allyáig, az föld meg indula; a kövek
lak le hasadának, és a kőporok meg nyilának, és sok szentek
teltek, kik el alutak vala; ki jövének a kőporokból. És a fel táma,
dőnnek utánna, be menének a Sz. Városban, és sokoknak meg jelen
nek. Mikor pedig ezt látta volna az Hadnagy monda. Bizony az ember
Istennek fia vala, és a több sokaság, veri vala mejet. Allanak vala
pedig távol az ő ismerői, és több sz. Alkonyok, kik Galliléában is
szolgáltak vala neki. Kik között vala Mária Magdolna is, és több
sokak, kik ő velle Galliléából fel jöttek vala Jerusálemben. A Sidok
azért hogy az a nagy Innep estéi vala, hogy ne maradnának, a testek
a fán Szombatra; kérek Pilátust hogy meg töltetnének szarvak, és le
vetetnének; el jövének azért a Vitézek, az elsőnek meg tölték szarvak

a másik
jutának
az ő szar
ottan v
tön ro
mind e
kő be
Hatal ok
seph n
jo és ig
ő is a
méné
dig mik
dályá
rol, ti
horván
zal Jé
kások

7
és másoknak is, ki meg feltételezték vala vele. Jéshoz pedig mikor
jutának, és látták volna, hogy immár meg holt volna, nem törek meg
az ő szarait. Hanem egyik vitéz lántsával az ő oldalát meg ökleli, és leg
ottan véres vix folya ki belőle. És a ki ezt látta, tanúbizonyságot
ténvolla, és tudjuk hogy igaz az ő tanúbizonysága. Lőnek pedig
mind ezek, hogy az Irás beteljesednék. Csontot meg ne törjé,
és benne. És ismét más irás is azt mondja. Meg látják kit
ő öklel. És mikor elvő felé volna, eljőve egy Gazdag Jó
seph nevű ember, ki Arimathiából való vala, tisztességbeli Tanár,
jó és igaz ember. Ki a Sídoknak tanácsokra nem hajlott vala, mert
ő is a Jéshoz titkon való Tanúványa vala. Bátorságot vévén
méné Pilátushoz, és meg kéré tőle Jéshoz testét. Pilátus pe
dig mikor megértette volna, hogy immár meg holt volna, igen táu
dálga vala. Lepéven azért Joseph Jéshoz testét a kereszti fá
ról, tiszta gyoltsban takará őtet. Eljőve pedig Nicodémus is,
horván drága kenetet úgy mint szék fontot. És meg kenék az
zal Jéshoz testét, és gyolts lepedőben takarák őtet, amint szo
rások a Sídoknak temetkezni vala pedig oda közel egy kert,

es a kertben egy koporso, kibent meg senki nem temettette vala.
Az Joseph o magának kőből faraglatta vala, es abba helyhez
tették Jesusnak testet. Es nagy követ forditván a koporso ajtajára,
elmentének onnét. Az Aszonyi állatok nézik vala a koporsót, mely
ben Jesusnak testet tettek vala. A nagy Innepend pedig a Szombaton,
velőleg lőnek az Istennek parantsolattya szerint, más nap pedig
mely az Innep esti után vala, öltve gyűlének a fő papok, az i
rás tudok, es a népnek vénei, es menének Pilátushoz mon
ván néki. Uram meg emlékezzünk bolla, hogy ez a család
meg élteben azt mondatta, hogy harmad napon halottaiból
fel támadna. Parantsolyad azért, meg erősíteni a koporsót, tel
lyes harmad napiglan, mert ne talárv el jönek az ő Tanítványai,
es ellopják őtet, es azután azt hirdetik a népnek, hogy fel tá
datt halottaiból. Es így az utolsó tevelgés, gonolabb lévén az
elsőnél. Monda nekik Pilátus. Ambátor őrizzettek, es el men
vén erősítették meg a koporsót, mentől jobban tudgrátok
ők pedig el menvén, meg erősítették a koporsót, meg pécsetelvén
a koporso követ, es az őrzőket könnyűle hagyván.

Finita est per Petrum Szathmari in A^o 1827. 25° Martii.

JANENONES JEREMAE:

Jeremias, Prophetának, Imádsága. Imlékezéssel meg

Uram Isten, arról mi történt mi rajtunk. Nézzed és te kínsd meg

ami nyomorúságunkat. Az mi örökségünkkel idegének birjale,

és házunkban kívül valok lakoznak. Arrakká maradtunk A,

tyánk nélkül; és az mi Atyáink olyatének mint Örvégek; az

mi vizünket pénzén illelnek, és a mi fánkot nagy áron véljük.

Nyak vágással fenyegettetünk vala, és meg fáradtanak nem

adatik vala nyugalalom. Egyiptombéliek szolgálaton töltünk,

és az Afsyriabélieknek, hogy kenyereket ehethének; az mi Atyá,

ink, vétkeztenek és el multanak, és mi viselyük az ő gonosz,

ságokat. Szolgáink hatalmat vőtenek mi rajtunk, és lenki nin,

tepi, ki meg szabaditana minket, az ő kezékből, kezünkben

hordozzuk, vala ami kenyereinket, az ellenség elől a Pusztában,

A mi bőrünk, ugh mint a kementre meg baradatt, háborulag,

és keserűség miatt. Sidoságbéli Afzonyok igen meg balázta,

tának, és a Grűzek; meg romlának Judának Várasában. A Fe,

jedelmeket kézen fogva fel akaszták, és a Véneknek, Országát

nem tisztelték, az Irakkal éktelenül élének, és a Syermekek,

az fán meg száradának; az vének az kájukból meg fűgyotkorának
és az Leányzok meg keresedének, örrendezőknek Sokasága
között. Meg fűgyotkorott, az mi szívünknek arigalsága, és ami örömk.
szívalomra fordult. El esett az mi fejünknek ékelsége. Jaj, jaj, jaj, nekünk
mert felette igen vétkezünk; annakokáért, Romoru lön barát miatt a,
mi szívünk, és meg homályosodának, ami szemünk, Sidoságban hit el
özlátal, csalárdul járának ő bérne. Té pedig, U^r Isten! mind örökké meg
maradl, és az te birodalmad, nemzetségre nemzetségre. De miért U^r
Isten! hogy mind örökké haragszol mi reánk? és el háttal minket, leh i,
dóktól fogva? Térts meg minket U^r Isten! és hozzád térünk, újíts meg
az mi időnk, mind kezdettől fogva. De el vetettel, minket te cölled, mert
felette igen meg haragudtál, Jerusálem! Jerusálem! törj meg a
U^rádhöz Istenedhez.

Chor. requi

Minek előtte Sidoság Babyloniának fogságatan
vitélek, és Jerusalemből törtetek, Jerémiás Propéta le ille
szírván, és Jerusalemből városának jóvendő pusztulásáról szomo,
ru szívvel ezt mondta. Míképpen áll pusztán, azok énnén
maga az város? Ki annak előtte fők neppel vála teljes.

Tétetek úgy mint örvénybe, pogány Népének, Alszó,
nya, Tartományoknak, Fejedelme, tétetek ado fizetővé,
Szüntelen valo sírást tön ejtze, és az ő könnyhullatási
ortzáján elle futának. Nintsen neki minden ő bará
ti közül, ki őtet meg vigasztalja. Minden baráti meg
utalak őtet, és ő neki tönök ellenségi. Szám kivetésre
kényszerítették menni az Sidoság; nagy szomorúságnak, és
szolgálatnak miattá. Lakozék pogány népek között, és nem
lelő nyugadalmat. Minden ellenségi, meg fogak
őtet, nem külemben, mint erős és szoros utakon.
Jerusalem! Jerusalem! miért hogy még sem térsz
meg a te Uradhoz Istenedhez *Jerusalem.*

Sionnak, utai mind sírnak, ennek okaért, hogy sen
ki nem jő fel az Innep napra. Minden kapui le töretének,
és az ő Papi felette szomorúak; a Szűzek is igen meg hervad
tak, és ő maga vagyon nagy keserűségben. Az ellenség az ő
fején (Fejedelmet von), és haborgatója, gazdagga tétetek. Mert

az Úr Isten meg verte őtet. Számtalan, sok bűneiért, ő Gyermek,

ki ellenség előtt fogságra vitetének. El viteték Sionnak Leányját,
tol minden ékesség, és ő Tejedelmi, hasonlatosok lőnek, eledelt nem
találó kesőkhoz; mert mindenőő nélkül, hatalmas ellenség
előtt el menének. Jérusálem, Jérusálem! miért hogy
meg sem térsz meg á te Uradhoz Istenedhez. *Sony requit.*

Meg emlékezék, Jérusálem az ő nyomorúságának
napjáról, és gyönyörűségéről, kibem régtől fogván élt vala, mikor
az ő népe, ellenségnek kezében esek, és nem vala neki nyugalma.

Látak őtet az ő ellenségi, és meg neveték, az ő nyugalmainak
napját. Az ő fertelmessége, mindeknél nyilván vala. De meg sem

emlékezék meg á jövődő ítéletről. Azért meg baláztatek tő
da képpen, és nem lőn neki vigasztalója. Tekinod meg

Úr Isten, az én nyomorúságomat; mert igen fel magasz,
taltatek az én ellenségem. Jérusálem! Jérusálem! miért
hogy meg sem térsz meg á te Uradhoz Istenedhez.

Mi képpen alázza meg az Úr Isten haragjában

Jeruzsálemet: Le veté, a nagy Ditsóségből, Sidoságnak minden

ékelségét, és nem emlékezék meg az ő labai alatt való székéről,

nagy haragjának idején. Meg rontá az Ur Isten Sidoságot, és

nem engedé neki. Minden ékelségét, Jákobnak el törté, az ő ha-

ragjában; Sidoságnak minden ékelségét földre le hánýá, meg

rontá az Országot, és Fejedelmet. Le törté haragjában, Sidoságnak

minden hatalmat, meg voná, segítségét az ő ellenségitől, és meg

emlézté Jákob Országának minden székeleit, nem külemben, mint

egy sebelsen égő láng. Jeruzsálem! Jeruzsálem! miért hogy meg

sem tért meg, a te Uradhoz Istenedhez.

Meg voná tőle mint egy ellenség: Meg erősíté az ő jobb

karját Jeruzsálem ellen, úgy mint háborgató, és meg öle mindene,

ket Sion Leányának Sátorában, kik kíváncsiak valának tekintel

re. El bősátá az ő haragját; mint egy égő tüzet. Az Ur Isten lön

úgy mint egy ellenség; mert el pusztította Sidoságot, és le törté minden

Palotáit, és el rontá minden erős kőfalit, meg sokasíta Izrael né-

pének, szíalmát és bennitját. El hánýá sátorát mint egy kertet;

El vésete hajlékát, kikben lakik vala. El felejkézék az Úr Isten,

Siomak áldakaltzáról, és Innepétől, meg atkaza haragjának bold,

ku állásában, az Királyt és a Papokat. Jerusálem! Jerusálem! miért hogy meg

sem térsz meg a te Uradhoz Istenedhez.

Venez mudis.

El hányja az Úr Isten az ő oltárát, meg atkaza a

ő Templomát, és ada ellenség kezébe. Palotáinak erős köfalit. Ki

áltást tén az ellenség Isten Templomában, mint egy Imep hapon. Gond

la az Úr Isten, hogy el vésete Jerusálemnek minden épületét; és nem

térítte meg az ő el végezett akarattját, az pusztítással; el töreke azért

a környül valo erősség, minden köfalival egyetemben. Bé súlyoszték a

Földben Jerusálemnek minden kapuit, el töreke erős zárvait. A Ki

rályt és a fejedelmét, el vivék az Pogányok, kik hozott mintsend az I.

temek törvénye, mintsenek a próphéták, kik Istenről jövendőt monda,

nanak. Jerusálem! Jerusálem! miért hogy meg sem térsz meg a

te Uradhoz Istenedhez.

ab.ve.

Mikeppen homályosodott meg az arany; és meg változott

természet szerint valo jó ezrűben. Szégyel hányatának az

Templomnak Kővei, minden utáknak piatzára. Jerusálemnek ne,
més magzati ékebek ezéztet Arany nál. Imé mely kertelem el tő,
vétének; mint egy földből tsinált edény, kit a Fázek Gyarto kezével
fielzített. Még a Sárkányok is hi vettek az ő emlőjeket, és szoptatják
ő köjőket. Az én népem Léánya pedig hasonlatos lön a pusztaban
lakazo kegyetlen Strutz madárhoz. Jerusálem! Jerusálem! miért hogy
még sem térsz meg áte Uradhoz Istenedhez. Ave.

Az szoptato Gyermekektől nyelvék, nagy szomjuság miatt
ragadnak inyekhez; az apco Gyermekek kényjeret kérenek, de nem
vala ki ő nekik adna; kik annak előtte nagy Gyönyörűségben élnek va,
lő, még öletének az utzákon; és a kik járnak vala véres borsong
ban, az garéjokat elvégekben ölegetik vala; nagyobb lön Jerusálem,
hők vettek Sodomának és Gomorának lüncinél; ki el velle
egyszem pillantásban; mind er Világi erő nélkül. Jerusálem!
Jerusálem! miért hogy még sem térsz meg a te Uradhoz
Istenedhez.

FINITA PER PETRUM SZAFMARI.

Skathmári Ferenté, ez az Affü, hagyta örök Skathmári Petet

~~1880~~ Skathmári Ferenté

~~1880~~ Affü Skathmári Ferenté meg harnasodott

1886-ban Mártus 18-án, Csütörtök
hagyatott leány Kis Rózsát

1886. December 28-án, Szombat
leányunk Agnis nevű menyegyzőre

1887. évi Január 14-én

vádatott Rózsá nevű leány, a kinek
a testvér menyegyzője hogy 13 és 20 évesen is
valami jég len a fején és 48 évesen
korábban halog len és 53 évesen is
barna meg halt

1887. Január 14-én